I

Враз веселка з усміхів бровою
склала в тучі семицвітник…
Так: само кохання молодою
вірністю з недолі втішить.

В серці гроз — веселка погасала,
як з вікна вино розлите.
В серці: осінь згадка! хоч і красна,
а безсмертником не сквітне.

Вслід само кохання відголосить
все крилатістю з безумства.
І довіку звіть, як свідків — сосни,
де труна його замкнулась.

А любов родинна, літній медвик,
званий з ниви, ждати буде.
В шлюбі — криник між дими щоденні
сходить: на життя подружнє.

Чара! нам одна дочасна, чиста,
суджена при брамі в юність…
І до неї на незнаних стрічах —
в схід живих очей звернутись.

II

З висоти даровано в прощення —
хліб, нескришений з громами.
Жінчина душа, з довір’я щедра,
вернеться: все примиряти.

Примиряти в доброту бджолину;
яблуневі дні для неї…

в згоді — в білій радості, сніжіють
з медом чистоти своєї.

Виднота олтарна в лілій стала,
від грудей розп’яття лившись:
прирідднити кров’ю! враз — до щастя
в зірку викупля незлісних.

Люди, братні, нам обмиє очі
при дорозі сніжна хустка —
бачити! крізь смерть: світила Отчі,
в церкві небесами звуться.